

Posudek oponenta diplomové práce – teoretická část

Jméno a příjmení studenta	BcA. Jakub Foglar		
Studijní program	Výtvarná umění		
Obor/ateliér	Multimédia a design/Grafický design		
Forma studia	prezenční	Akad. rok	2017/2018
Název práce	Samizdat 2.0		
Oponent práce	MgA. Lumír Kajnar		

Jakub Foglar se pokusil strukturovat ve své teoretické práci historii a vývoj médií, téma, které je velmi rozsáhlé. Zhustit ho na několik desítek stran není snadný úkol a lze ho dosáhnout jedině pod tlakem. Ten bohužel produkuje chyby, které zbytečně ruší čtenáře a odvádějí jeho pozornost (např. špatný přepis názvu Harper's Bazar, kapitola 2.2.3). Jako podstatný ale považují zápal autora, který sice balancuje na hraně vypravěče, systematického faktografa a zasvěceného kritika, nicméně jeho průbojnost je inspirativní.

Některé komentované vstupy autora v druhé kapitole snižují kvalitu předložené práce, protože nabourávají stylistiku, kterou jinak zdatně přejímá ze zdrojované literatury (např. v části pojmenované Velké časopisy 20. století se dočteme o autorově osobním vztahu k podcastům). Kapitola 3 o digitální revoluci je pochopitelně nejzajímavější. V plné míře odkrývá znalosti a rešeršní obratnost, kterou autor zhodnotil ve své praktické práci: byznys modely časopisů, distribuční sítě, technologie, segmentace čtenářů, míru personalizace apod. Daří se mu odhalovat vztahy mezi tištěným a digitálním obsahem a to z pohledu čtenářské základny, kterou hrdě zastupuje on sám. Svým osobitým výkladem odkazů ale působí až konfrontačně ve srovnání s popisem známých masových titulů. Cenné je pátrání po experimentech, které se stávají velmi rychle „mainstreamem“ nebo nádobou na lajky. Zajímavé jsou i poznámky k jednotlivým médiatypům, které prozrazují, kolik času s nimi autor stráví (kapitola 3.2 Digitál jako zdroj obsahu). Celá kapitola by se dala shrnout jako pozvánka do osobního správce záložek, ve kterém se ze čtenáře stává konzument informací. Je v tom cítit autorovo trápení: Jak si vybrat v záplavě článků správně a strávit u toho adekvátní množství času?

I přes snahu částečně pojmut a zhodnotit aktuální vztah čtenáře k obsahu na internetu, postrádám zmínku o objektivních hlediscích chování uživatelů. Vnímám zoufalý nedostatek dat a metrik. V době tisku se měřilo v nákladech, dnes se designér, ať už v roli typografa či vydavatele, bez dat neobejde. Po kapitolách Digitál jako zdroj obsahu a Digitál jako destinace bych očekával pokračování, například pod názvem Digitál jako zdroj dat.

Autor představuje na závěr bohatý kaleidoskop vyprávění o různých internetových časopisech a médiích. Je vnímavý a taky kritický. Objektivní hodnocení přenechává citovaným zdrojům. Hovorovým jazykem zvýrazňuje subjektivní hodnocení, navíc podtržené psaním v Ich formě, která se vylévá nad popisy funkcionality jednotlivých mediálních kanálů. Na těchto kritických základech buduje nové vidění „jak to udělat lépe, aby mě to bavilo“, které stojí i za hlavní myšlenkou Samizdatu 2.0. Závěr teoretické práce je takto plně podřízený cíli praktického

projektu. Jazyk, který autor používá, nepovažuji jako zcela vhodný. Teoretická práce nabývá formy osobního blogu s dramatickými prvky vyprávění a mnoha expresivními výrazy. Vystává tím obecnější otázka, zda takto postavený text teoretické práce posluchače magisterského studia uměleckých oborů vysoké školy neslouží pouze jako záznamník jeho diplomové práce, přičemž její hodnota dosahuje nejvyšší míry v den obhajoby. Schází mi nadhled, který by dokázal obstát i v dalších měsících nebo letech. Dokazuje to například nesrozumitelná 45. poznámka pod čarou, která čtenářům nečekaně odhaluje autorovo přiznání, že zveličuje „problém“, přičemž na něm staví podstatnou část svého projektu.

Největším přínosem této práce zůstává otevření debaty o vztazích mezi tištěným a digitálním, ve které tisk neztratil svou pozici, ale mohl by se transformovat. Stejně jako dlouhé a kvalitní články a pozice vášnivého čtenáře nemusí být minulostí. Sám autor se nebrání vzít si to téma za své a předložit nám své řešení.

Všem přítomným studentům předkládám anketní otázku: psalo by se vám lépe, kdyby závěrečná práce měla formu osobního blogu popisujícího průběh vaší praktické práce?

Návrh klasifikace   B – C (velmi dobře – dobře)

VPraze dne 28. 5. 2018

.....
podpis oponenta práce
MgA. Lumír Kajnar

Pro klasifikaci použijte tuto stupnici:

A - výborně	B - velmi dobře	C - dobře	D - uspokojivě	E - dostatečně	F - nedostatečně
-------------	-----------------	-----------	----------------	----------------	------------------

---

* nehodící se škrtněte